

Sygn. akt V KK 302/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lipca 2019 r.,

sprawy **A. C.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. VII Zamiejskowy Wydział
Karny z siedzibą w P.

z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt VII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P. z dnia 30 stycznia 2018 r., VII K (...), A. D. C. został skazany za przestępstwa:

1. z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności,
2. z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności,
3. z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od 4 do 5 marca 2015 r.

Powyższy wyrok, w części orzeczenia o karze, zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego. Skarżący, formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary, wniósł o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji poprzez zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 18 grudnia 2018 r., IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca obecnie skazanego A. D. C. Zaskarżając go całości zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego, tj. art. 424 § 2 k.p.k., poprzez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu rażącej niewspółmierności kary poprzez brak zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i brak wymierzenia kary pozbawienia wolności bezwarunkowego zawieszenia jej wykonania, nieodniesienie się do konkretnych celów wychowawczych wymierzonej młodocianemu sprawcy kary, podczas gdy postawa procesowa skazanego, okoliczności iż popełnił on przestępstwa będąc młodocianym, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstw oraz warunki i właściwości osobiste wskazują na zasadność wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a w szczególności uzasadniają przekonanie, że pomimo zawieszenia wykonania kary jej cele zostaną osiągnięte.

W konkluzji kasacji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, a to pozwalało na oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Z uwagi na treść wniesionej kasacji koniecznym jest przypomnienie tego, co wydaje się być oczywistym z punktu widzenia dopuszczalności i skuteczności nadzwyczajnego środka odwoławczego, jakim jest kasacja.

Po pierwsze, kasacja jest środkiem zaskarżenia, który przysługuje od orzeczenia sądu odwoławczego, a zatem musi uwzględniać rolę tego sądu w procesie karnym i odnosić się do jego rozstrzygnięcia.

Po drugie, kasacja może być wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, o ile mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w której Sąd Okręgowy, przeprowadzając kontrolę instancyjną wyroku zaskarżonego apelacją obrońcy A. D. C. , nie orzekał reformatoryjnie i nie wymierzał oskarżonemu kary, stwierdzić trzeba, że pozbawionym racji jest zarzucanie jego orzeczeniu obrazy art. 424 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć tego przepisu, gdyż jest on kierowany do sądu pierwszej instancji. Wymogi jakie powinno spełniać orzeczenie sądu odwoławczego określone zostały w art. 457 § 3 k.p.k.

Podkreślić jednak trzeba, że gdyby nawet zrezygnować z rygoryzmu wymaganego przy odczytywaniu treści środka zaskarżenia pochodzącego od podmiotu profesjonalnego i przyjąć, iż podniesiony w nim zarzut dotyczy w istocie rzeczy obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. – a więc nienależytego rozpoznania apelacji oraz braku przedstawienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powodów uznania zarzutu apelacji za niezasadny – kasację uznać należałoby za oczywiście bezzasadną.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku każe bowiem stwierdzić, że Sąd Okręgowy wywiązał się ze swoich obowiązków i należycie rozważył zarzut apelacji

dając temu wyraz w części motywacyjnej swojego rozstrzygnięcia. W obszernym wywodzie Sąd odwoławczy wskazał powody, dla których nie podzielił zarzutu oraz wniosku apelacji i uznał za trafne stanowisko Sądu pierwszej instancji, który nie znalazł podstaw do stosowania wobec A. D. C. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i warunkowego zawieszenia jej wykonania. Dodać trzeba, że wywód Sądu odwoławczego jest logiczny, został przedstawiony w sposób zrozumiały i nie nosi cech dowolności.

W tej sytuacji kasacja obrońcy skazanego jawi się jako próba wywołania ponownej kontroli odwoławczej, tym razem na etapie postępowania kasacyjnego. Choć ze względu na dolegliwość, jaką dla skazanego niesie konieczność wykonania wyroku Sądu Rejonowego, podjęcie takiej próby wydaje się zrozumiałe, to z przyczyn oczywistych, nie może być skuteczne. Poza przypadkiem wskazanym w art. 523 § 1a k.p.k., Sąd Najwyższy nie jest w postępowaniu kasacyjnym uprawniony do badania kwestii współmierności kary, a wnoszenie kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary jest w myśl przepisu art. 523 § 1 k.p.k. niedopuszczalne.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.